

PĂPĂDII GALBENE

Autoportret în sepia

am și eu un eu
ca mai toată lumea
nu-i place deloc să spargă lemne
în schimb se plimbă bucuroș cu bicicleta
agățându-i ciulini de pedale
ca fetele mari cireșe după urechi
e plin de energie cu garanție nelimitată
și o împarte non-profit
contribuind astfel
la zâmbetul lumii
singurul punct slab e memoria
nu-și amintește niciodată
nimic
din ce nu-i folosește

Viorile

am avut mereu două viori

pe una mi-am pictat visele
și am agățat-o în cui
lângă icoana cu sfinții arhangheli
o dau jos din vreme în vreme
și cânt bucuros
câte o bucată de vis
împlinit

încă mai încerc să acordez
cealaltă vioară
încercând să-mi spun mereu că
important la un vas
e golul interior
și ecoul

mai ales ecoul

Avatar

Am inchis cercul
În praf
Mi-am scuturat picioarele
De ultimul colț
Și de simbol
Cel mai cel simbol...

Trezit din realitate
Am devenit sferă
Și frunză și sunet
Nisip curgând
Înapoi
În vid...

La sfârșit
Am aflat clipa
Veșniciei
Împrăștiind semințe
De rodii
În mine
În apă...

Un om pe cale

văzută de sus
poteca era ca o linie frântă
ocolind brazi și aluni prin pădure
un zig-zag al suișului

aerul rece al dimineții îi răcorea ochii
după o noapte de călătorii
și lupte

în mâna stângă ținea o turtă
coaptă pe plita unei țărănci
cu ochii negri
ageri

două tălpi de bocanc și capătul de jos al toiagului
tapetau simetric
praful cărării

a ajuns
înainte ca soarele să răsară
din partea dreaptă
a clopotniței schitului